

VIEVIO
SV. ONOS PARAPIJA

- Titulinis
- Parapija
- Skaitiniai
- Skelbimai
- Naudinga
- Kontaktai
- Atmintinės
- Fotogalerija
- Sakramentai
- Pamaldų tvarka
- Kazokiškių parapija

<<	05 2016							>>
Pr	A	T	K	Pn	Š	S		
25	26	27	28	29	30	1		
2	3	4	5	6	7	8		
	10	11	12	13	14	15		
16	17	18	19	20	21	22		
23	24	25	26	27	28	29		
30	31	1	2	3	4	5		

🔍 įveskite...

04

05 2014

Motinos maldoje

👤 Parapija ✎ Malda, Motinos diena, Skaitiniai 💬 0 komentarų

[A+] / [A-]

„Mama, iš kur aš atėjau, kur mane radai?“ – klausė kūdikis motinos. „Tu troškimu slėpeisi mano širdyje, o brangenybe manoji. Tu buvai mano jaunystės žaismų lele. Tu gyvenai visose mano viltyse, visuose jausmuose, mano ir net manosios motinos gyvenime... Man tebeesant mergaitė, kai manoji širdis budo, tartum žiedas pavasarį, tu jo kvapniu dvelkei. Dangaus numylėtas, saulės brolis, tu plūduriavai gyvenimo versmėje, pakol įplaukei mano kritinėn. Bijodama tavęs netekti, apglėbusi laikau ir spaudžiu prie širdies. Kokia mustabi ta Galybė, kuri ant mano silpnų rankų paguldė šį pasaulio lobį?“

(Rabindaranat Tagore)

Motina... tikriausiai tai yra pats švelniausias žodis pasaulyje. Kiek daug pakilių, didingų, skambių kalbų ir raštų yra apie ją, ir kiek daug nuoširdžių žodžių yra nutylėta ar dar neištarta jai. Nuo pat vaikystės daugeliui žinomas pasakojimas apie vieną IV amžiaus motiną – Moniką, – kuri ištisus dvidešimt metų nepaliaujamai meldėsi už savo palaidūną sūnų. Ji niekuo negalėjo jam padėti, pakeisti jo gyvenimo – ji tik meldėsi. Tik praėjus daugybei metų jos sūnus iškėjo, pasikrikštijo, ir net dabar, XXI amžiuje, yra žinomas garsus šventuoju paskelbto Augustino, Bažnyčios mokytojo, Monikos sūnaus vardas... Klekvienas gali valandą valandas pasakoti liudijimus apie motinų paslaukojimą ir kartais net beprotišką melę savo vaikams.

Juk maža yra motinai vaiką pagimdyti, išmaitinti ir išauginti, jos rūpestis lydi visą gyvenimą. Juk net tuomet, kai, rodos, padėti iš tiesų niekuo negali – motina, o ne vaikas nerimauja labiausiai. Daugelis motinų būkštauja dėl savo suaugusių vaikų, vis dar jaučia atsakomybę dėl jų elgesio. Nors vienintelė atsakomybė už suaugusius vaikus yra ta, kad būtumėme su jais tuomet, kai jiems to reikia, mylėtumėme juos, patartumėme jiems ir melstumėmės už juos. Reikia suteikti jiems laisvę, nors tai kartais motinai yra labai sunku, bet reikia pasitikėti Viešpačiu ir tarti Jam: „Aš daugiau nieko negaliu padaryti, bet Tu viską gali“.

Žinau, kad daug motinų pasaulyje meldžiasi už mano ir viso pasaulio vaikus, meldžiasi ištisą parą nes skirtingomis laiko juostomis su laiku per pasaulį juda ir malda.

Kaip atsirado šis maldos judėjimas? Labai paprastai: prieš daugiau nei dešimt metų viena moteris atsibudo vidury nakties suprasdama, kad niekuo negali padėti savo vaikams, bet ji širdy jautė paskatinimą melstis. Ji pasikvietė maldai ir savo giminaitę. Jos susitikdavo kasdien ištisą mėnesį klausdamos Viešpaties, ką turi daryti...

Dabar ši malda jungia motinas daugelyje šalių: Anglijoje, Indijoje, Afrikoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Ispanijoje, Olandijoje, Rusijoje, Slovakijoje, Čekijoje, Lenkijoje, JAV, Portugalijoje, Maltoje, Malaizijoje, Lietuvoje (Vilniuje, Kretingoje, Klaipėdoje)...

Šis judėjimas visiškai neturi jokios reklamos ar skelbimų – tai yra malda. Motinos tik meldžiasi, o visa kita daro Dievas: atveda žmones, atranda ryšius ir pan. Judėjimas „Motinos maldoje“ nėra organizacija ar bendrija, juk visame pasaulyje yra moterys-motinos ir daugelis jų kenčia. Jos susirenka po dvi ar tris savo namuose ir dalijasi savo skausmu. Dažnai motinos nerimą dėl vaikų laiko širdyje, nes apie tai kalbėti sunku. Šie susitikimai – tai saugi vieta, kur galima išsipasakoti ir savo skausmą paaukoti Jėzui (yra susitarimas, kad nė vienas pasakojimas nepasklis toliau), žinant, kad tokia pat motina tave supras ir palaikys maldoje.

Motinos visuomet meldžiasi už savo vaikus, ypač kai yra kokių nors problemų. Jos prašo Viešpaties pagalbos, bet pabaigusios maldą vėl ima nerimauti dėl savo vaikų, galvoja ką turi dar dėl jų padaryti. Bet Viešpats ragina melstis su tikėjimu, kuomet pabaigoje dėkoji Jam. Kartais problemos atrodo tokios didelės, kad net nesitikimi, jog maldos bus išklaustytos. Ir dažnai nutinka, kad jei maldos metu vaikus atiduodi Viešpačiui, pabaigoje vėl pasiimi juos atgal, nes vėl imi nerimauti. O Viešpats sako: „Atiduok man savo vaikus. Aš juos daug labiau myliu, nei tu galėtum net įsivaizduoti. Tavo vaikai man priklauso labiau nei tau. Aš galiu pakeisti tai kas vyksta, bet tu pati to negali padaryti“.

Susirinkusios motinos užrašo savo vaikų (net suaugusių ir turinčių savo vaikų) vardus ant mažų popieriaus lapelių. Meldžiasi taip pat už visus negimusius vaikus – aborto ar persileidimo aukas – nes ir tie vaikai yra dalis šeimos. Susirinkusios motinos skaito Šventąjį Raštą meldžiasi Rožinio ar kitomis maldomis ir kiekviena priklaupusi prie kryžiaus, savo vaikus paaukoja Jėzui – kryžiaus papėdėje į Dievo rankas sudėdama lapelius su vardais, tuo popierėlio atidavimu atsišdamos nuo savęs savo vaikus, paleisdamos juos. Iš tiesų tai labai sunki pasitikėjimo malda, nes dažniausiai motinoms atrodo, kad jos žino kas yra geriausia jų vaikams ir nebenori, nebegali jų paleisti – atiduoti Dievo vedimui. Tai didelė auka ir atsisakymas savo valios, dažnai – žengimas per save.

„Viešpatie Dieve! Kaip dažnai aš abejojuau Tavo keliais ir nepasitikėjau Tavimi, manydama, kad elgdamasi savaip, aš elgsiuos teisingai. Dabar aš galiuosi ir prašau, kad tuomet, kai vėl taip galvosiu, Tu primintum man apie tai, kad Tavo meilė mano vaikams pranoksta manąją“.

Kadangi meldžiamasi su tikėjimu, motinos tiki stebuklais – ir jie vyksta! Kartais pakanka net vienos savaitės maldos už vaikus, turinčius problemų su narkotikais, kai jos yra išsprendžiamos! Yra vaikų, kurie į Bažnyčią ir į namus sugrįžo po daugybės metų, yra vaikų, kurie išsivadavo nuo įvairių priklausomybių, yra vaikų, kurie pagijo nuo neišgydomų ligų, kai gydytojai sakė, jog jau nėra vilties, bet motinos meldėsi ir tikėjo. Ir gydytojai sakė – „stebuklas“. Kartais stebuklai įvyksta iš karto, kartais vėliau, niekas nežino kodėl, bet kažkas vyksta,

kai motinos meldžiasi.

Kitas dalykas yra tai, kad pačios motinos jaučia ramybę, net jeigu situacija nepasikeičia. Jos žino, kad vaikai yra Dievo rankose. Dažnai pasikeičia ne situacija, bet pačių motinų reakcija į tai, kas vyksta. Jos mokosi neprarasti vilties, nepasiduoti, pasitikėti.

Dažnai žmonės vaikšto prislėgti nelaimių, žinodami, kad Dievas gali jiems padėti, bet neprašo, o jei prašo – tai nesitiki iš Jo sulaukti pagalbos. Mes turėtume būti tikėjimo žmonės, vilties žmonės. Net kai visas pasaulis sakys, kad nėra vilties – reikia tikėti stebuklais, Dievas laukia ir nori juos daryti.

Ši malda jungia ne tik katalikes motinas: kai slegia skausmas dėl vaikų – pamiršti tuos dalykus, kurie skiria ir matai tik tuos, kurie jungia. Jos meldžiasi kartu ir palaiko viena kitą. Dažnai paaukojusios savo vaikus motinos verkia ir tuo būdu Šventoji Dvasia jas gydo.

Susitikusios ir išsipasakojusios jos pamato, kad ir kitos turi tokių pačių problemų ir jas jau sprendžia kartu. Meldžiasi ne tik motinos, meldžiasi ir vienuolės už visus savo dvasinius vaikus ir už motinas. Šiuo metu pasaulyje yra 58 vienuolynai palaikantys šią maldą.

Nors pavadinimas yra „Motinos maldoje“, tačiau niekas neatstumia vyrų. Jie taip pat dalyvauja susitikimuose ir maldose. Kaip Juozapas buvo šventosios šeimos globėjas, taip ir šeimų tėvai budi už savo vaikus, jungiasi maldai. Tačiau dažnai motinoms tenka melstis ir už savo vyrus, kurie negali/nepajėgia rūpintis šeima.

Daugelis susidomi šiuo dalyku ir klausia nuo ko reikia pradėti. Nuo maldos. Melskitės kokį mėnesį pavieniui ir prašykite Viešpaties vedimo, prašykite siųsti jums žmonių. Susirinkite kartą savaitėje maldai dviese ar trise, dalinkitės savo bėdomis ir užtarkite vieni kitus. Skaitykite Šventą Raštą, melskitės už vaikus, aukokite juos Viešpačiui ir pasitikėkite Juo.

Malda

„Gerasis Viešpatie, mes jungiame savo maldas su maldomis visų motinų besimeldžiančių pasaulyje. Viešpatie, mes sugaišome labai daug laiko nerimaudamos ir bandydamos savarankiškai pakeisti situaciją arba iš viso nieko nedarydamos. Bet dabar, Viešpatie, apsijungusios su visomis mūsų seserimis Tavoje šeimoje, mes šloviname Tave ir dėkojame Tau už naujų viltį, kurią dovanojai mums tuomet, kai įteikėme Tau savo vaikus. Dėkojame Tau, Viešpatie, už motinystės dovaną, už šį palaiminimą. Mes dažnai pamirštame, kaip begaliniai Tu mumis pasitiki patikėdamas savo mylimiausius vaikus mūsų globai. Meldžiame padėk mums visuomet suvokti kaip svarbu yra būti motina“.

©Jolanta Klietkutė-Peleckienė, 2000 m.